

Свинка. Парасинка

Жили собі колись чоловік і жінка. Не були вони багатими, та жили у добрій злагоді й любові. Але сумували, бо не мали дитини в хаті. Тільки й утіхи, що старий кіт на припічку.

Чи мало, чи багато часу так минуло, та ось одного дня зібрала жінка якісно грошенята, пішла до лісової баби-ворожки і попросила її помогти своєму горю.

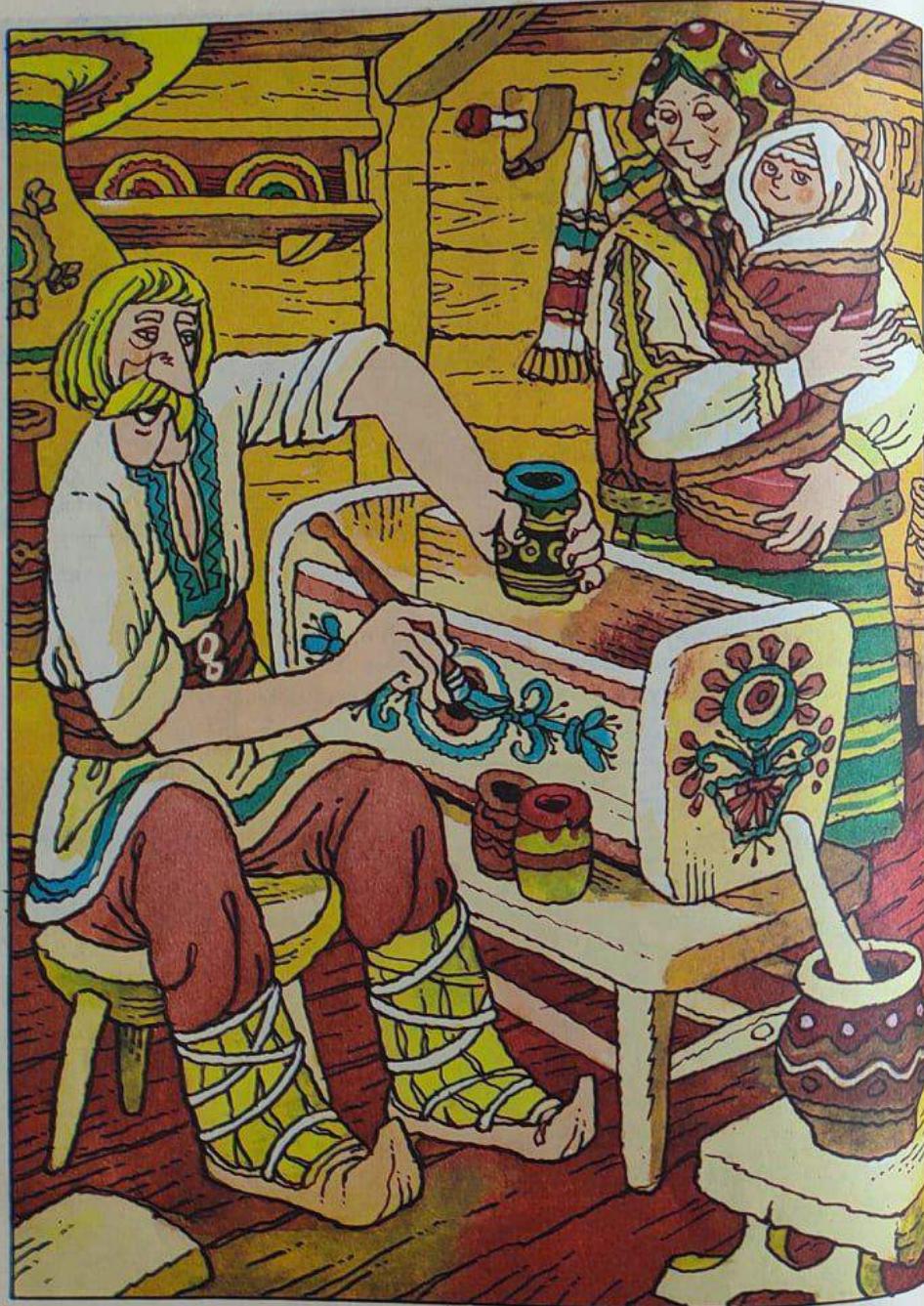

Порозкидала ворожка різне чарівне причандалля й выбрала жінці жменю чорного зерна.

— Змели ції зернятка на борошно, спечи собі паляничку та й з'їж її. Буде тобі дитинка, але дивись, щоби до півроку нікому її не показувала — ні сусіду, ні родичу, ні дальньому приятелю, ні чужому подорожньому. Затям собі — нікому!

Все зробила жінка, як наказала їй ворожка, і дійсно – незабаром знайшлася в неї ясноока, мила, як лялька, дівчинка. Назвали її Парасинкою. Росла Парасинка, як кажуть, на очах. Дуже тішилися чоловік і жінка та з нетерпінням чекали часу, коли можна буде з усіма поділитися своєю радістю. Якось, коли жінка була одна в хаті, у двері хтось постукав. Жінка завісила колиску з Парасинкою й відчинила двері. У дверях стояла сива згорблена бабця у подергій одежині, з ціпком.

Вона привіталася з господинею та попросила води напитися.

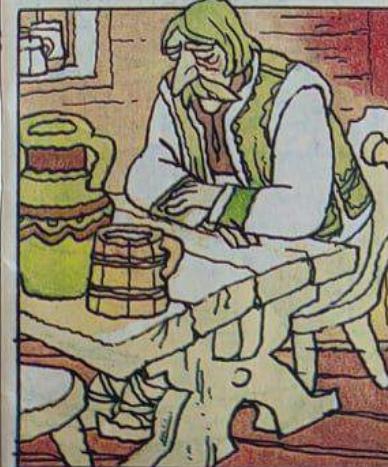

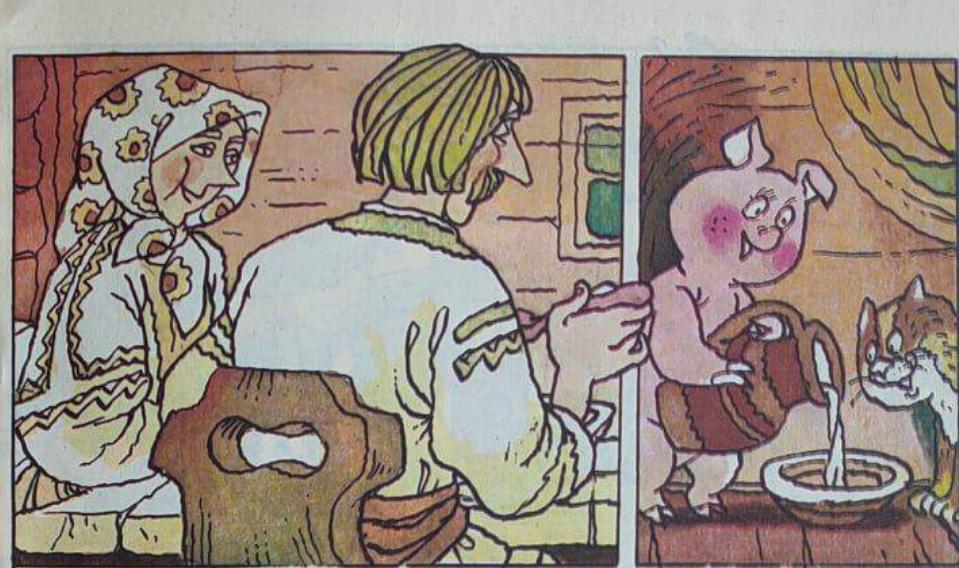
Жінка відійшла від дверей набрати води і незчулася, як стара нишком про- спизнула до кімнати й наблизилася до колиски. Відхилила баба завіску, що закривала Парасинку від сторонніх очей, пошепотіла щось над дитятком та й зникла геть, ніби її й не було.

Коли жінка повернулася з кухлем води до дверей, нікого там вона не побачила.

Відчуваючи недобре, кинулася жінка до колиски та й зблідла від жаху — у колисці сиділа свинка!..

Поплакали чоловік із жінкою, але що було робити? Так і стали вони жити із свинкою Парасинкою.

А незабаром дивні речі почали котися в їхній хаті. Вертуються вони з поля, а вдома все прибрано, заметено, на столі чекає готовий обід. Дивуються старі — що то за чудасія така!

Отак спливав час, а Парасинка так і лишалася маленькою веселою свинкою.

Але одного дня сусідський парубок Іванко запримітив, як від сусідського подвір'я з кошиком за плечима до лісу поспішала свинка.

"Що то за диво!" — думає Іванко. І так це його зацікавило, що пішов він за свинкою назирі до лісової хаші. А у хаші побачив, як свинка залізла під кущ з одного боку, а з другого боку куща з'явилася дівчина, вродлива, як горлиця.

Підкрався Іванко до того куща і побачив під ним свинячу шкуру. Підйшов тоді Іванко до красуні.

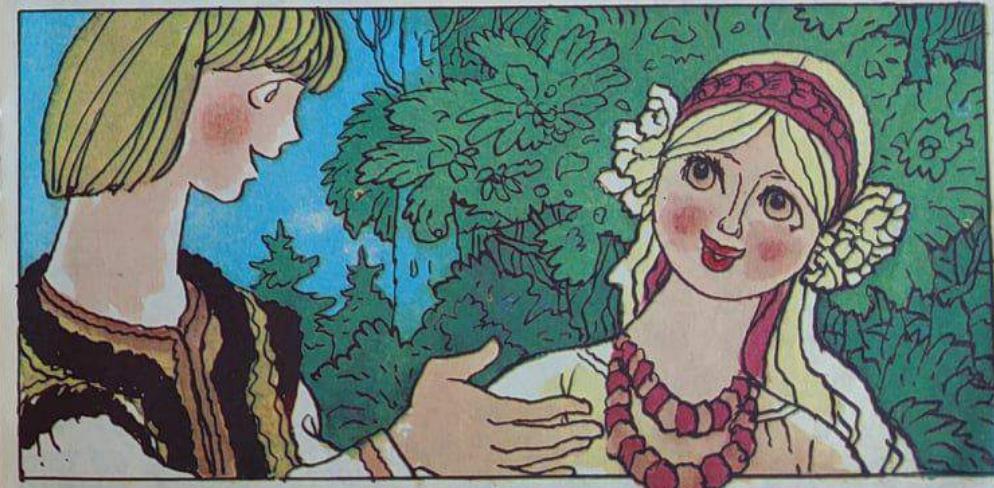
— Скажи мені, чарівна дівчина, чому ти ховаєшся у свинячу шкуру?

Опустила очі дівчина:

— Зачарувала мене в колисці чорна чарівниця, і тепер мушу я жити у цій шкурі, доки... — ще нижче опустила красуня очі, — доки не засватає мене гарний парубок.

— Тож будь моєю жінкою! — враз запропонував Іванко.

— Ой, Іванку, дивись, щоб не пожалкував! Адже усе село буде сміятися, як поведеш мене до шлюбу. А стану я дівчиною лише тоді, як поцілуюш мене за весільним столом.

Та Іванко й слухати нічого не схотів. Наступного дня заслав сватів, а першої ж неділі вів Парасинку до своєї хати.

Все село висипало на вулицю. Такого реготу тут ще не чули. Усі глузували та сміялися — від малого до старого.

А більш за всіх реготав багацький син Василь:

— Ви лишењь подивітесь на того дранця! Який іде — таку і з собою веде!

Та Іванко з Парасинкою ніби й нічого не чують. Чимчикують собі свою дорогою.

Ось і Іванкове подвір'я. За весільний стіл, окрім батьків Іванка та Парасинки, ніхто з села сісти не захотів. Люди поставали за тином та кепкували, хто як міг. Василь аж заходився:

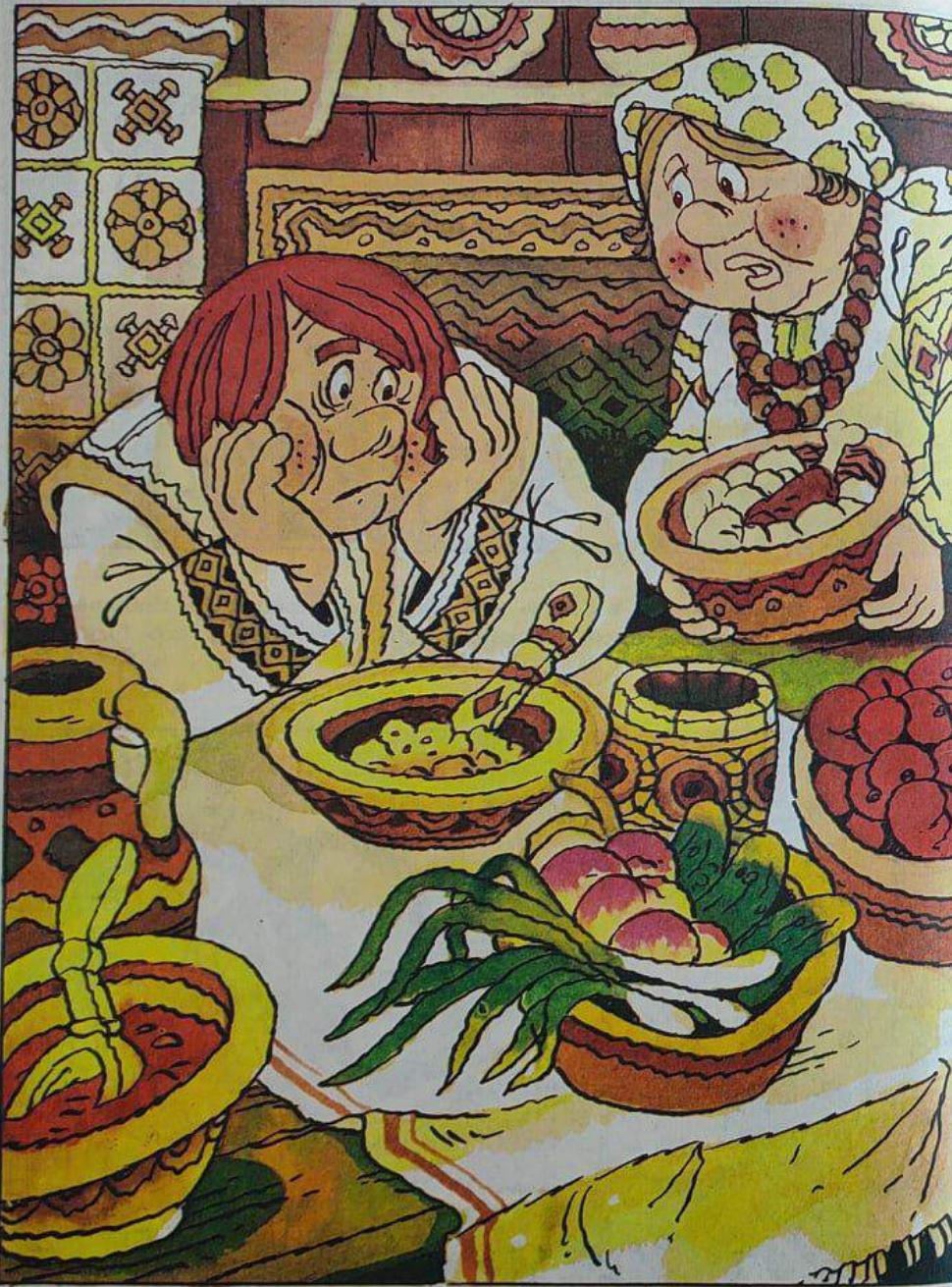
— Диви, диви, як він свинюку цілу! Ой не витримаю! Ой лусну від сміху! Та тільки Іванко поцілував свинку, як свиняча шкура впала з неї — і стала Парасинка перед столом вродлива та щаслива.

Тут увесь сміх припинився, а Василь з подиву ледь не впав. Як побачив він Парасинку — аж увесь затрусився від заздрощів. Ось тобі й Іванко! Ось тобі й дранець!

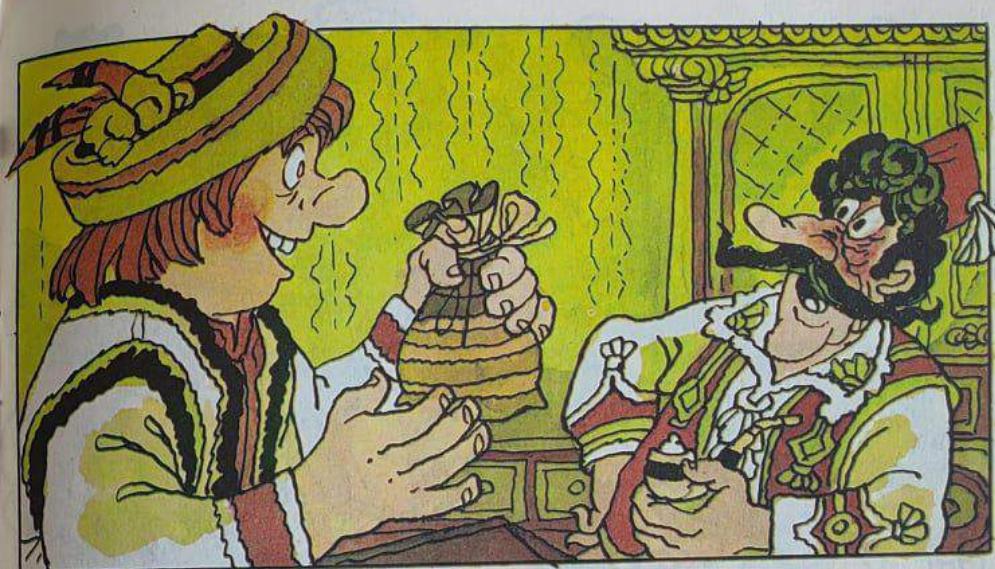
22

П'ять днів не міг Василь ні їсти, ні пити. І сон йому не йшов. Усе думав, де б йому засвати ще гарнішу красуню. Шостого дня надумав: "Той жебрак Іванко взяв собі миршаве порося бідного сусіди, а я за свої ґроши засватаю... найкращу графську льоху! Отакого!"

23

І не гаючи часу, рано-вранці, прихопивши торбинку грошай, Василь побіг до графського замку – до управителя. Той довго не міг второпати, що від нього хоче цей навіжений, але торбинка з грішми дещо прояснила, і він погодився віддати за Василя Маню – найгрубшу графську льоху.

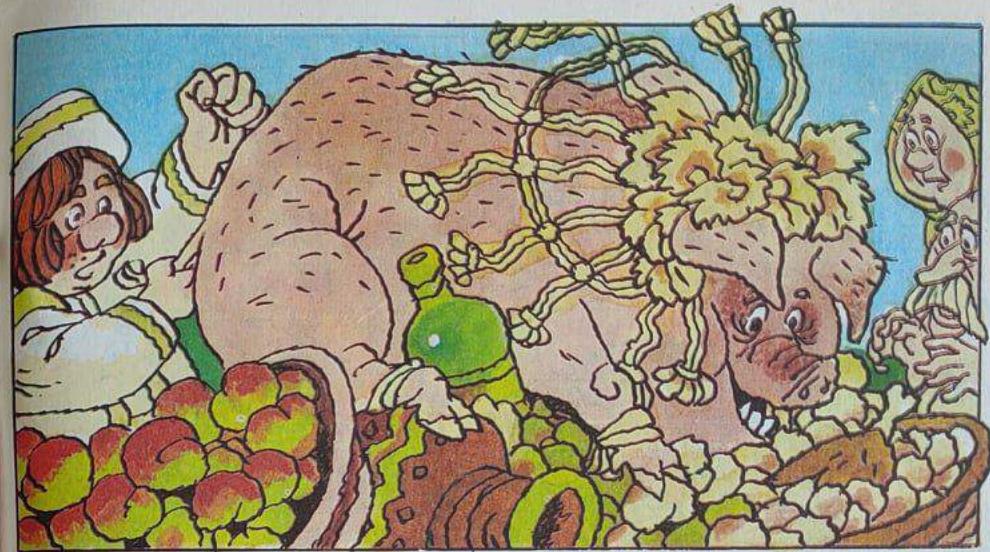

Найближчої ж неділі графські хлопи ледь животи не позривали, як тягли
Маню на Василеву бричку. І ось Василь, гордий, як імператорська кобила,
летів із своєю нареченою до весільного столу.

Все село завмерло від нової несподіванки. Люди не знали, що й казати.
А ось і весільний стіл, повний їжі та питва. У Мані очі порозбігалися — стільки
тут усього!

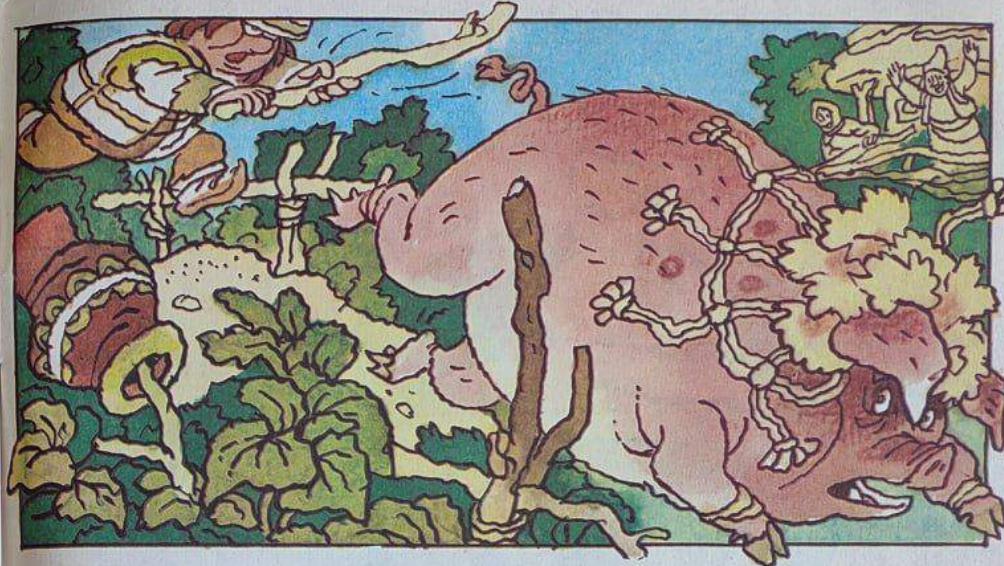
Але ж правду кажуть: пусті свиню до столу — вона й ноги на стіл. Ось і Маня усіма чотирма рвонула до смаженої бараболі.

Ледь-ледь вдалося Василеві пригорнути льоху пикою до себе. Ось він, бажаний чарівний поцілунок!

Тільки чогось ніяка шкура не впала з льохи ні після першого, ні після другого, ні після десятого поцілунку.

Але й розлютився тут Василь. Випхав він спересердя Маню копняком з-за столу.

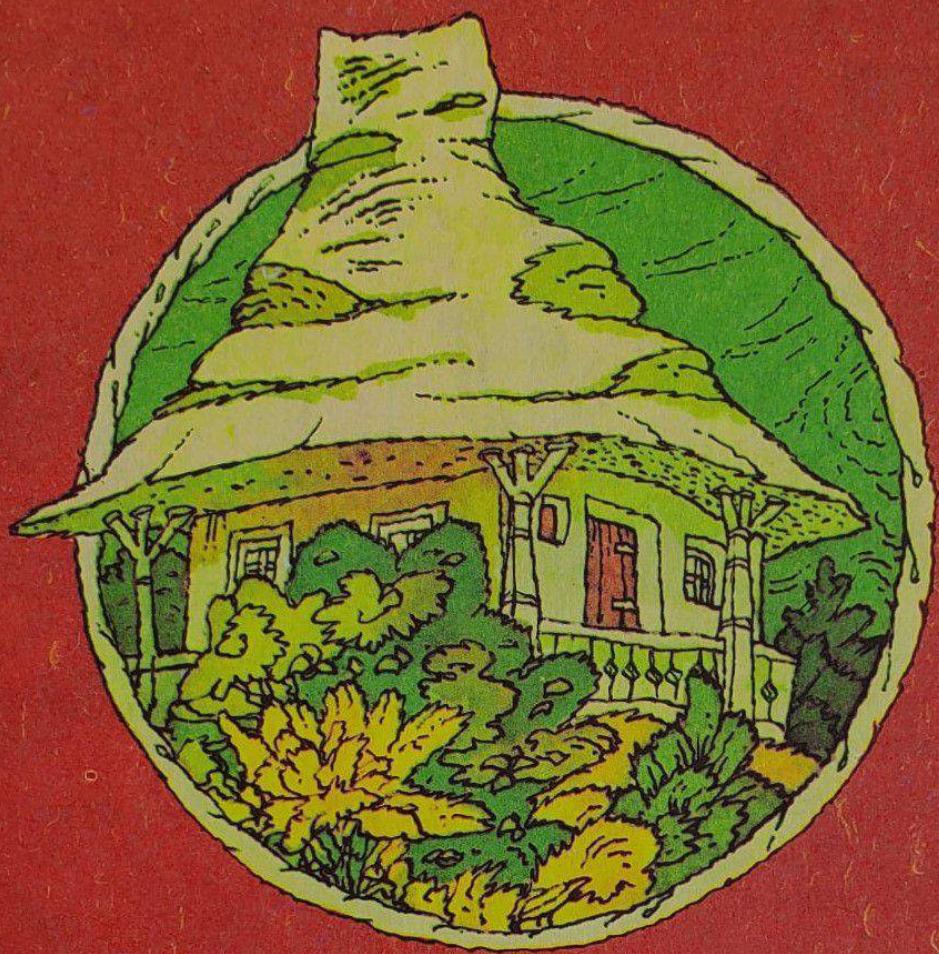
Отут уже все село впало від сміху.

— Але й Василь! Але й легінь! Кричи, кричи, Василю! Нехай вся округа знає, що ти одружився! Хай усі чують!

Лишень Василю було зовсім не до сміху. Пригадалося йому отут своє: "Який іде — таку і з собою веде".

А Іванко з Парасинкою зажили собі весело та щасливо.

«Грайлик» 1992

СВИНКА-ПАРАСИНКА

Книжка-картинка

(На украинском языке)

Для дошкольного и младшего школьного возраста
По мотивам гуцульской народной сказки пересказал

Ширяев Владислав Григорьевич

Рисунки автора пересказа

Киев «Грайлик»

Редактор О. П. Бандура. Художний редактор Ж. В. Покупата. Техничний редактор В. І. Самборук.
Коректор Р. М. Зарембовська. Здано на виробництво 08.05.91. Підписано до друку 04.02.92.
Формат 70 × 100/16. Папір офсетний. Гарнітура журнальна рублена. Друк офсетний. Умовн. друк
арк. 2,58. Умовн. фарб.-відб. 10,32. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 50 000 пр. Зам. 2—635. Видавництво
«Грайлик», 252053, Київ-53, Кудрявська, 106. Віддруковано з готових діапозитів ХФДР на Голов-
ному підприємстві РВО «Поліграфнігав», 252057, Київ-57, Довженка, 3.

4803640480—24
не оголош.
М230[04]—92

ISBN 5-8357-0011-3

© Владислав Ширяев,
переказ, ілюстрації, 1992